

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. Велико Търново, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и шести
февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
ХРИСТО ТОМОВ

при участието на секретаря Атанаска Ст. И.
в присъствието на прокурора Т. Н. И.
като разгледа докладваното от КРАСЕН ГЕОРГИЕВ Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20234000600201 по описа за 2023 година
за да се произнесе, взема предвид следното:

Производството е въззивно по реда на глава XX-та от НПК.

Въззивното производство е образувано по жалба на подсъдимия Д.
И. Д., подадена чрез упълномощените му защитници адв.П. П. от АК-Плевен
и адв.П. В. от АК-Плевен, срещу присъда № 11 от 24.03.2023год.,
постановена по НОХД № 169/2022год. по описа на Окръжен съд- гр.Плевен.

С обжалваната присъда Плевенският окръжен съд признал
подсъдимия Д. И. Д. за виновен в това, че на 18.11.2018г. на път Плевен-
Ловеч, в близост до разклон за с.Ралево, Плевенска община, при управление
на МПС- лек автомобил марка „Крайслер“, модел „Вояджър“ с рег.
№ОВ52****, нарушил правилата за движение по пътищата - чл.21, ал.2 от
Закона за движение по пътищата- Когато стойността на скоростта, която не
трябва да се превишава е различна от посочената в ал.1, това се сигнализира с
пътен знак във връзка с чл.47, ал.3 от Правилника за приложение на Закон за
движение по пътищата- Пътните знаци за въвеждане на забрана и за отменяне

на въведена забрана имат следните изображения и наименования: В26- Забранено е движението със скорост, по- висока от означената- в случая 60 км/ч., като се движил със скорост 81,47 км/ч и при условията на независимо съпричинителство с П. Н. П. като водач на л.а.“Шевролет Каптива“ с рег. №ВТ75****, по непредпазливост причинил смъртта на повече от едно лице - на Т. Т. Л. и на С. Б.ова К. и средна телесна повреда на С. М. Л., изразяваща се в счупване на лявата раменна кост с притискане на нерв, което е довело до трайно затруднено движение на лявата ръка, поради което и на основание чл. 343, ал. 4 във вр. с ал. 3, б.“б“, предл.1, във вр. с чл. 342, ал. 1, предл. 3 и чл. 54 от НК, го осъдил на три години лишаване от свобода, като го признал за невинен да е нарушил разпоредбата на чл. 6, т. 1 от ЗДвП - участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка и го оправдал по този пункт от обвинението.

На основание чл. 343г от НК, на подсъдимия Д. И. Д. е наложено и наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от три години от влизане на присъдата в сила.

На основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено изпълнението на наложеното на подсъдимия Д. И. Д. наказание в размер на три години лишаване от свобода, за изпитателен срок от четири години от влизане на присъдата в сила.

Със същата присъда Плевенският окръжен съд признал подсъдимата П. Н. П. за виновна в това, че на 18.11.2018г. на път Плевен- Ловеч, в близост до разклон за с.Ралево, Плевенска община, при управление на МПС- лек автомобил марка „Шевролет“, модел „Каптива“ с рег.№ВТ75****, нарушила правилата за движение по пътищата - чл.21, ал.2 от Закона за движение по пътищата- Когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава е различна от посочената в ал.1, това се сигнализира с пътен знак във връзка с чл.47, ал.3 от Правилника за приложение на Закон за движение по пътищата- Пътните знаци за въвеждане на забрана и за отменяне на въведена забрана имат следните изображения и наименования: В26- Забранено е движението със скорост, по- висока от означената- в случая 60 км/ч., като се движила със скорост 85,14 км/ч и при условията на независимо съпричинителство с Д. И.

Д. като водач на л.а.“Крайслер Вояджър“ с рег. №ОВ52****, по непредпазливост причинила смъртта на повече от едно лице - на Т. Т. Л. и на С. Б.ова К. и средна телесна повреда на С. М. Л., изразяваща се в счупване на лявата раменна кост с притискане на нерв, което е довело до трайно затруднено движение на лявата ръка, поради което и на основание чл.343, ал.4 във вр. с ал.3, б.“б“, предл.1, вр.чл.342, ал.1, предл.3 и чл. 54 от НК, я осъдил на три години лишаване от свобода, като я признал за невинна да е нарушила разпоредбите на чл. 6, т. 1 от ЗДвП - участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка и на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП - водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват- като не контролирала непрекъснато управляваното от нея моторно превозно средство, и я оправдал по тези пунктове от обвинението.

На основание чл. 343г от НК, на подсъдимата П. Н. П. е наложено и наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от три години от влизане на присъдата в сила.

На основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено изпълнението на наложеното на подсъдимата П. Н. П. наказание в размер на три години лишаване от свобода, за изпитателен срок от четири години от влизане на присъдата в сила.

С присъдата съдът се разпоредил с веществените доказателства по делото и на основание чл.189 ал.3 от НПК осъдил подсъдимите Д. и П. да заплатят направените по делото разноси, включително и направените разноси от частните обвинители.

С въззивната жалба на подсъдимия Д. И. Д., подадена чрез защитниците му адв.П. и адв.В., присъдата е обжалвана в частта, с която подсъдимият Д. е признат за виновен и осъден за престъпление по чл. 343, ал. 4 във вр. с ал. 3, б.“б“, предл.1, във вр. с чл. 342, ал. 1, предл. 3 от НК, както и в частта, с която подсъдимият Д. е осъден да заплати на основание чл.189 ал.3 от НПК направените деловодни разноси, включително и направените разноси от частните обвинители. Прави се оплакване, че в обжалваната ѝ част първоинстанционната присъда е неправилна и незаконосъобразна,

постановена в нарушение на материалния и процесуалния закон.

Излагат се съображения, че разпоредбата на чл.303 ал.2 от НПК задължава съда да признае подсъдимия за виновен, едва когато събраните по делото доказателства, доказват обвинението по безспорен и несъмнен начин, като се твърди, че в процесния случай от всички материали в доказателствената съвкупност се налага извода, че извършеното от Д. Д. деяние е несъставомерно, като липсват дори косвени доказателства в подкрепа на извода, че подсъдимият Д. не е спазил въведеното ограничение със знак В 26, вследствие на което е допринесъл за настъпването на пътнотранспортното произшествие и неговия съставомерен резултат.

Иска се въззивният съд да отмени обжалваната присъда и да постанови нова присъда, с която да признае подсъдимия Д. за невинен по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 343, ал. 4 във вр. с ал. 3, б. "б", предл. 1, във вр. с чл. 342, ал. 1, предл. 3 от НК.

С жалбата на подсъдимия Д. е направено и алтернативно искане въззивният съд да измени присъдата в наказателната част, като намали размера на наложеното на този подсъдим наказание „Лишаване от свобода“, което да бъде определено при условията на чл.55 от НК, а така също и срока на наложеното наказание „Лишаване от право да управлява МПС“. Във връзка с това алтернативно искане във въззивната жалба се твърди, че наложеното наказание е явно несправедливо, тъй като е завишено по размер.

От подсъдимия Д. Д., чрез адв.П. П., е подадено е допълнително писмено изложение към въззивната жалба на този подсъдим.

Твърди се, че първоинстанционният съд не е извършил дължимия анализ на всички материали от доказателствената съвкупност и е налице липса на обективна и всестранна оценка на събраните в хода на проведеното наказателното производство доказателства, респ. превратно тълкуване и избирателен подход при анализа им. Излагат се съображения, че към момента на възникване на опасността, според вещите лица извършили САТЕ, подсъдимият Д. не е имал техническа възможност да предотврати настъпването на ПТП, както с реалната скорост за движение към този момент-81,47 км/ч, така и максимално разрешената такава за съответния пътен участък- 60 км/ч, а така също и със съобразена с пътните условия скорост- 61,79 км/ч. Във връзка с изложеното се прави извод, че подсъдимият

Д. не е допуснал нарушение по ЗДвП, което да се намира в пряка причинно-следствена връзка с настъпилия съставомерен резултат. Възражава се, че първоинстанционният съд е постановил осъдителна присъда спрямо подсъдимия Д. на базата на хипотетични предположения.

В допълнение се отбелязва, че във всички изготвени от вещите лица мащабни скици на местопроизшествието, към момента на възприемане на насрещно движещият се автомобил, управляван от подсъдимата П. , автомобилът управляван от подсъдимия Д. е позициониран след границите на кръстовището за с.Ралево и следователно към този момент е отпаднала въведената забрана 130,08 метра преди това, със знак В 26, предвид разпоредбата на чл.50 от ППЗДвП.

На следващо място се излага, че в мотивите на присъдата ОС-Плевен е посочил, че „ноторно известно е обстоятелството, че колкото по-висока е тази скорост, толкова по-застрашени са здравето и живота на участниците в движението в конкретните произшествия и с нейното увеличаване значително се намалява шансът за преживяемост“. Възражава се, че напълно изолирано от вниманието на първоинстанционният съд е останало становището на съдебния лекар в изготвената комплексна съдебна автотехническа експертиза, че при тези скорости е налице потенциална възможност за смъртоносни тпавми, включително и при поставен обезопасителен колан.

Излага се, че съгласно последното по делото прието експертно заключение, максималната числена стойност на скоростта, с която подс.Д. е следвало да управлява автомобила, за да предотврати настъпването на ПТП е 50,93 км/ч, но според адв.Ванев това безспорно не съставлява правно регламентирано обстоятелство от предмета на доказване по делото, по съображение, че за подсъдимия Д. не е съществувало законово задължение да управлява автомобила с такава скорост, а още повече според вещите лица съобразената с пътните условия скорост е 61,79 км/ч.

Иска се въззивният съд да отмени присъдата на първоинстанционния съд и да постанови нова присъда, с която да признае подсъдимия Д. за невинен по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 343, ал. 4 във вр. с ал. 3, б.„б“, предл.1, във вр. с чл. 342, ал. 1, предл. 3 от НК.

Допълнително писмено изложение към въззивната жалба е подадено и от адв.П. В., в качеството му на защитник на подсъдимия Д. Д..

Посочва се, че следва да бъде направена преценка към момента, в който реално е възникнала опасността за движението, можел ли е подсъдимия Д. да предотврати настъпилото ПТП и дали нарушаването на правилото по чл.21 ал.2 от ЗДвП е в причинна връзка с настъпилото произшествие.

Твърди се, че съгласно установеното по делото причина за настъпването на ПТП е навлизането на лек автомобил „Шевролет“ в насрещната пътна лента и последвал удар в движещият се в своята лента за движение автомобил управляван от подсъдимия Д., като за неговата отговорност е релевантен моментът, когато неправомерното поведение на водача на лекия автомобил е станало обективно видимо за него като опасност за движението му. Адв.В. счита, че , че по настоящото дело безспорно е установено, че опасността за движението на подсъдимия Д. е възникнала в момента, когато насрещно движещият се автомобил е навлязъл в насрещната пътна лента, по която се е движел Д..

Излагат се съображения, че съгласно САТЕ ударът е бил непредотвратим, не само при реалната скорост на движение на автомобила на подс.Д., но при скорост на движение в рамките на разрешената 60 км/ч, както и при движение със скорост 62,79 км/ч, която е скоростта, с която този подсъдим е следвало да се движи, за да може да спре в зоната на видимост на къси светлини. Посочва се, че дори и да има правна възможност за преквалифициране с прилагане на общото правило по чл.20 ал.2 от ЗДвП, с оглед конкретно установените обстоятелства, свързани с пътната обстановка, не е налице нарушение на правилата относно скоростта на движение, което да е в причинно следствена връзка с настъпилия вредоносен резултат. С оглед на това се излагат съображения, че в конкретният случай е налице хипотезата на чл.15 от НК.

Изразява се отношение и във връзка с действията на прокуратурата в хода на досъдебното производство и възприетото от първоинстанционният съд в мотивите, че на вещите лица било възложено да изготвят заключение по въпроса имало ли е техническа възможност да се избегне произшествието, ако водачът на автомобила „Крайслер“ беше спазил ограничието непосредствено след въвеждането му със знак В 26. Това според защитата на подсъдимия Д.

показва грубо непознаване на основни принципни положения при разследване на дела за ПТП, а именно че преценката дали има нарушаване на правилата за движение, които са в пряка причинна връзка с настъпване на вредоносен резултат, следва да се прави към момента на възникване на опасността за движението, а не в някакъв предходен момент.

Излагат съображения и за явна несправедливост на наложеното наказание, с доводи за наличието на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства.

Иска се въззивният съд да отмени присъдата и да постанови нова, с която да оправдае подсъдимия Д. по повдигнатото ме обвинение за престъпление по чл. 343, ал. 4 във вр. с ал. 3, б. "б", предл. 1, във вр. с чл. 342, ал. 1, предл. 3 от НК.

Алтернативно се иска въззивният съд да измени присъдата като намали наложеното на подсъдимия Д. наказание, прилагайки разпоредбата на чл. 55 ал. 1 т. 1 от НК и отмени наложеното на основание чл. 343г от НК наказание лишаване от право да управлява МПС.

Срещу подадената въззивна жалба от подсъдимия Д. Д., чрез защитниците му, са подадени писмени възражения от адв. П. С., в качеството му на повереник на частните обвинители С. Л. и А. Л..

Излагат се съображения, съгласно които първоинстанционната присъда е правилна, тъй като е законосъобразен, обоснован и справедлив съдебен акт.

Иска се въззивният съд да остави без уважение въззивната жалба на подсъдимия Д. и да потвърди изцяло първоинстанционната присъда.

Прави се изрично искане на основание чл. 189 ал. 3 от НПК въззивният съд да осъди подсъдимия Д. да заплати на частните обвинители С. Л., действаща лично за себе си и като майка и законен представител на малолетната си дъщеря А. Л., сумите от по 1 600 лева за всяка от тях, представляващи адвокатско възнаграждение за изготвяне на възражения срещу въззивната жалба и защита пред въззивната инстанция.

В съдебно заседание във въззивната инстанция представителят на Апелативна прокуратура-Велико Търново изразява мотивирано становище за неоснователност на въззивната жалба. Излага съображения, че мотивите на присъдата на ОС-Плевен търпят критика, тъй като има буквално

възпроизвеждане на всички АТЕ и от мотивите на окръжния съд не може да се установи кое приема, като се има предвид, че заключенията за доста различни, а има и допълнителна експертиза. Посочва се, че от тази допълнителна експертиза се установява, че за да може да спре до мястото на удара, скоростта на движението на автомобила „Крайслер“, управляван от подс.Д., трябва да бъде 50,93 км/ч, което е доста под разрешената скорост за този пътен участък от 60 км/ч. Искане се въззивният съд да измени присъдата на първоинстанционният съд, в частта за допуснатото нарушение на правилата за движение, като се приеме, че е допуснато нарушение по чл.20 ал.2 изр.1 от ЗДвП.

Адвокат П. С.- упълномощен повереник на частните обвинители С. Л. и А. Л. оспорва подадената въззивна жалба от подсъдимия Д. и допълнителните писмени изложения към нея, подадени от защитниците му. Излага съображения, че присъдата на първоинстанционният съд е правилна и законосъобразна и моли въззивният съд да я потвърди, както и да присъди разноси на неговите доверители за защита пред въззивната инстанция.

Адвокат Д. П.- упълномощен повереник на частните обвинители А. Л. и Т. Л., оспорва подадената въззивна жалба от подсъдимия Д. и допълнителните писмени изложения към нея, подадени от защитниците му. Присъединява се към съображенията на прокурора и адв.С. и моли въззивният съд да потвърди присъдата на първоинстанционният съд, както и да присъди разноси на неговите доверители за защита пред въззивната инстанция.

Адвокат И. Г.- упълномощен повереник на частния обвинител С. К., оспорва подадената въззивна жалба от подсъдимия Д. и допълнителните писмени изложения към нея, подадени от защитниците му и моли въззивният съд да потвърди присъдата на първоинстанционният съд. С отделна молба претендира присъждане на разноси за въззивната инстанция.

Адвокат М. Г.- упълномощен повереник на частните обвинители Б. К. и Д. К., оспорва подадената въззивна жалба от подсъдимия Д. и допълнителните писмени изложения към нея, подадени от защитниците му и моли въззивният съд да потвърди присъдата на първоинстанционният съд, както и да присъди на доверителите му направените разноси за въззивното производство.

Адвокат П. В.- защитник на подсъдимия Д. Д., поддържа подадената въззивна жалба по съображенията изложени в жалбата и допълнителните писмени изложения към нея.

Подсъдимият Д. Д. поддържа въззивната си жалба и казаното от защитника му на съдебните прения и моли да бъде оправдан.

Подсъдимата не изразява становище по основателността на въззивната жалба на подсъдимия Д.. Моли въззивният съд да вземе адекватно решение, тъй като са били двама на пътя.

В последната си дума във въззивната инстанция подсъдимият Дочовски моли да бъде оправдан.

В последната си дума във въззивната инстанция подсъдимата П. заявява, че иска съдът да вземе адекватно решение.

Великотърновският апелативен съд, като съобрази изложеното в във въззивната жалба на подсъдимия Д. Д., допълнителните писмени изложения към нея, писмените възражения на адв.С., доводите на страните изложени в съдебно заседание във въззивната инстанция, доказателствата по делото и като на основание чл.314 ал.1 от НПК служебно провери изцяло правилността на първоинстанционната присъда, намира за установено следното:

Въззивната жалба на подсъдимия Д. Д., чрез защитниците му адв.П. и адв.В., е подадена в законоустановения срок от лица, които притежават активна процесуална легитимация, съдържанието ѝ отговаря на изискванията на закона и е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна, макар и по съображения различни от изложените в нея.

При извършената на основание чл.314 ал.1 от НПК служебна проверка, въззивният съд констатира, че първоинстанционният съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила по чл.348 ал.3 т.2 пр.1 от НПК, тъй като присъдата няма мотиви, въпреки че такива формално са изготвени и приложени към проверявания съдебен акт..

В конкретният случай съдържанието на мотивите на присъдата съществено се отклоняват от стандарта на чл.305 ал.3 от НПК. От съдържанието на мотивите не може да се установи какво първоинстанционният съд е приел за установено от фактическа страна,

относно важни обстоятелства влизащи в предмета на доказване, въз основа на кои доказателствени материали се установяват част от приетите от него обстоятелства, какви са правните съображения за взетото решение, а при противоречие в доказателствените материали не са изложени съображения кои от тях се приемат и защо. От съдържанието на приложените мотиви не може да се проследи как е формирано вътрешното убеждение на съда, относно фактическите и правните му изводи, като това се дължи и на нарушение на чл.14 ал.1 от НПК, заради липсата на обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото.

С присъдата и двамата подсъдими са виновни, че са извършили при независимо съпричинителство помежду им престъпление по 343, ал. 4 във вр. с ал. 3, б.„б“, предл.1, във вр. с чл. 342, ал. 1, предл. 3 от НК, в резултат на извършено от всеки от тях нарушение на правилото за движение по чл.21 ал.2 от ЗДВП, изразяващо се в неспазване на ограничение на скоростта въведено със знаци В26, поставени от двете страни на пътя Плевен-Ловеч, преди кръстовището за с.Ралево.

Според приетите за установени в мотивите на присъдата фактически положения, по пътя от град Ловеч за гр. Плевен, след като подминала „Тенекиения хан“, подсъдимата П. П. управлява автомобила със скорост от 85,14 км/ч. Сторила това въпреки наличието в пътния участък на пътен знак В 26 - забранено е движението със скорост, по-висока от означената - 60 км/ч. Непосредствено преди разклона за с. Ралево, Плевенска област, на пътя имало ляв завой. При навлизането в този завой П. усетила, че задната част на управлявания от нея автомобил се занася надясно. Тя успяла да коригира посоката на движение, но в следващия момент МПС започнало да се движи косо върху пътното платно, като предната му част била насочена към крайпътния банкет, а задната част навлязла в лентата за насрещно движение. По същото време, в посока от гр. Плевен за гр. Ловеч, се движил подсъдимият Д. И. Д. с управлявания от него лек автомобил „Крайслер Вояджър“ с рег. № ОВ 5232 ВВ. На разстояние около 90 м. преди кръстовището за с. Ралево, Плевенска област, в посоката за движение на подсъдимия имало поставени пътни знаци „Забранено е изпреварването“ и „Забранено е движението със скорост по-висока от 60 км/ч“. Въпреки снеговалежа и неблагоприятната пътна обстановка и въпреки въведеното ограничение на скоростта на движение, подсъдимият Д. Д., при излизането от

кръстовището, управлявал своя автомобил със скорост от 81,47 км/ч. Движейки се с посочената скорост, Д. забелязал навлизането на лекия автомобил „Шевролет Каптива“ в своята пътна лента. Отстранил крака си от педала на газта и задействал спирачната уредба. Разстоянието между двете превозни средства било по-малко от опасната зона за спиране. Поради това последвал удар между предната част на лекия автомобил „Крайслер Вояджър“, управляван от Д. Д. и задната лява част на лекия автомобил „Шевролет Каптива“, управляван от П. П..

От съдържанието на мотивите не става ясно въз основа на какви доказателства първоинстанционният съд приема за установено, че подсъдимата П. в нарушение на правилото за движение по чл.21 ал.2 от ЗДвП се е движила със скорост 85,14 км/ч към момента на занасянето на управлявания от нея л.а. „Шевролет Каптива“ и промяна на направлението му за движение и към момента на навлизането на същия в лентата за насрещно движение, в която се е движил л.а. Крайслер Вояджър“, управляван от подсъдимия Д.. Не става ясно и кога според първоинстанционният съд е възникнала опасността за движение, както и защо първоинстанционният съд приема за установено, че към момента на възникване на опасността за движение подсъдимият Д. е управлявал л.а. „Крайслер Вояджър“ в нарушение на правилото за движение по чл.21 ал.1 от ЗДвП, със скорост от 81,47 км/ч. От съдържанието на мотивите не става ясно и това защо извършеното от подсъдимия Д. нарушение на правилото за движение по чл.21 ал.2 от ЗДвП е в пряка причинно-следствена връзка с общественоопасните последици на престъплението.

Във връзка с обстоятелствата, при които е било реализирано процесното ПТП, в мотивите на присъдата първоинстанционният съд се е позовал на заключенията на назначените в досъдебното производство трайна съдебна автотехническа експертиза, допълнителна комплексна съдебна автотехническа и съдебномедицинска експертиза и назначените в първата инстанция две допълнителни съдебни автотехнически експертизи. Тези експертни заключения само формално са възпроизведени в мотивите на присъдата, но не са обсъдени, не са съпоставени с останалите доказателствени материали, не са обсъдени и съществуващите противоречия между експертните заключения.

Не е обсъдено обстоятелството, че съгласно всички заключения по автотехническите експертизи и приложените скици към тях, към момента на занасянето на управлявания от подсъдимата П. л.а. „Шевролет Каптива“ и промяна на направлението му за движение и към момента на навлизането на същия в лентата за насрещно движение, този автомобил още не е бил достигнал намиращият се по посока на движението му, преди кръстовището за с.Ралево, пътен знак В26, отбелязан в протокола за оглед на местопроизшествие, въвеждащ забрана за движение със скорост по-висока от 60 км/ч.

Не е обсъдено противоречието в експертните заключения относно приетото от вещите лица за разстоянието между двата автомобила и отстоянието на всеки от тях до мястото на удара, към момента на занасянето на управлявания от подсъдимата П. л.а. „Шевролет Каптива“ и промяна на направлението му за движение и към момента на навлизането на същия в лентата за насрещно движение, както и къде се е намирал л.а. „Крайслер Вояджър“, в момента на навлизането л.а. „Шевролет Каптива“ в лентата за насрещно движение, в която се е движел л.а. „Крайслер Вояджър“.

Според заключението на назначената в досъдебното производство трайна съдебна автотехническа експертиза, когато двата автомобила са се намирали на разстояние един от друг най-малко 86,89 м., водачът на лекия автомобил „Шевролет Каптива“ е загубил напречна устойчивост и се е отклонил към насрещната пътна лента. Към този момент всеки един от автомобилите се е намирал на различно разстояние от мястото на удара - „Шевролет Каптива“ на разстояние 44,17 м, а „Крайслер Вояджър“ на разстояние 42,72 м. Според същото заключение към момента на навлизане на процесния автомобил „Шевролет Каптива“ в насрещната пътна лента, двата автомобила са били на разстояние един от друг 73,31 м, като към този момент челната част на „Шевролет Каптива“ е била на 37,27м от мястото на удара, а челната част на автомобил „Крайслер Вояджър“ се е намирала на разстояние 36,4 м от място на удара. Съобразно това експертно заключение и приложената към него скица, към момента в който автомобил „Шевролет Каптива“ е загубил напречна устойчивост и се е отклонил към насрещната пътна лента, л.а. „Крайслер Вояджър“ се е намирал в края на уширението на кръстовището за с.Ралево, а към момента, в който автомобила „Шевролет Каптива“ е навлязъл в насрещната пътна лента, л.а. „Крайслер Вояджър“ се е

намирал след уширението на кръстовището за с.Ралево. Същите две положения на л.а. „Крайслер Вояджър“ – към момента на навлизане на навлизане на процесния автомобил „Шевролет Каптива“ в насрещната пътна лента и към момента на навлизане на същия в насрещната пътна лента са обозначени и в скицата приложена към допълнителната комплексна съдебна автотехническа и съдебномедицинска експертиза назначена в досъдебното производство.

За разлика заключенията на назначените на досъдебното производство трайна съдебна автотехническа експертиза и допълнителна комплексна съдебна автотехническа и съдебномедицинска експертиза, според заключението на допълнителната тройна съдебна автотехническа експертиза назначена в първата инстанция, двата процесни автомобила „Шевролет Каптива“ и „Крайслер Вояджър“ са се намирали на разстояние 86,9-91,1 м един от друг не към момента в който лекия автомобил „Шевролет Каптива“ е загубил напречна устойчивост и се е отклонил към насрещната пътна лента, а към момента в който л.а. „Шевролет Каптива“ навлиза в лентата за насрещно движение. Съгласно това експертно заключение челната част на автомобила „Крайслер Вояджър“ се е намирала на разстояние не по малко от 42,72 метра от мястото на удара не към момента в който лекия автомобил „Шевролет Каптива“ е загубил напречна устойчивост и се е отклонил към насрещната пътна лента, а към момента на навлизане на предна лява ъглова част на л.а. „Шевролет Каптива“ в насрещната пътна лента, което според горепосочените експертизи назначени в досъдебното производство е 36,4 м. Според приложената скица към допълнителната съдебна съдебна автотехническа експертиза назначена в първата инстанция, към момента на навлизане на л.а „Шевролет Каптива“ в насрещната пътна лента, л.а. „Крайслер Вояджър“ се е намирал в края на уширението на кръстовището за с.Ралево, а не след него. Според това експертно заключение момента на загуба на напречна устойчивост на л.а. „Шевролет „Каптива“ и момента на навлизането му в насрещната пътна лента съвпадат.

Първоинстанционният съд в мотивите на присъдата не е обсъдил горепосочените противоречия в експертните заключения и не е посочил кое заключение приема за правилно, като от мотивите на съда не може да се установи къде съда приема, че се е намирал л.а. „Крайслер Вояджър“ към

момента в който л.а. „Шевролет Каптива“ е навлязъл в насрещната пътна лента, в която се е движил л.а. „Крайслер Вояджър“. В мотивите на присъдата липсват съображения на първоинстанционният съд за това кога е възникнала опасността за движението за подс.Д., която той е могъл да възприеме и къде в този момент се е намирал л.а. „Крайслер Вояджър“ спрямо кръстовището за с.Ралево, а тези обстоятелства са от съществено значение за правилното решаване на делото по отношение на този подсъдим, предвид разпоредбата на чл.50 ал.1 от ППЗДвП, съгласно която в конкретният случай забраната въведена с пътен знак В26 е вала до кръстовището за с.Ралево. Липсата на яснота в мотивите на присъдата относно тези обстоятелства, произтича от неясно посоченото в тях, че „Въпреки снеговалежа и неблагоприятната пътна обстановка и въпреки въведеното ограничение на скоростта на движение, подсъдимият Д. Д., при излизането от кръстовището, управлявал своя автомобил със скорост от 81,47 км/ч. Движейки се с посочената скорост, Д. забелязал навлизането на лекия автомобил „Шевролет Каптива“ в своята пътна лента“, в съчетание с липсата на обсъждане, а само на възпроизвеждане на автотехническите експертизи по делото и липсата на каквито и да било изложени съображения за това кога съдът приема, че е възникнала опасността за движението, къде точно се е намирал в този момент автомобилът на подсъдимия Д. и към него момент за този подсъдим вала ли е забраната въведена със знак В26, предвид разпоредбата на чл.50 ал.1 от ППЗДвП.

Мотивите на присъдата не позволяват да се установи и въз основа на какви доказателства първоинстанционният съд е приел, че допуснатото от подсъдимия Д. нарушение на правилото за движение по чл.21 ал.2 от ЗДвП е в пряка причинна връзка с настъпилите общественоопасни последици-смъртта на Т. Т. Л. и С. Б.ова К., както и причинената на С. М. Л. средна телесна повреда, които според приетото от ОС-Плевен не биха настъпили, ако двамата подсъдими са управлявали пътните превозни средства със скорост равна или по-ниска от максимално разрешената от 60 км/ч. Вместо да обоснове с доказателствени материали по делото извода за наличието на причинно-следствена връзка между нарушението по чл.21 ал.2 от ЗДвП и общественоопасните последици, в отговор на възражения на защитниците на подсъдимия Д. за липсата на причинно-следствена връзка между движението с превишена скорост и настъпилия общественоопасен резултат, първоинстанционният съд се е позовал на „константната практика на ВКС на

РБ“ и в частност на решение № 60238 от 21.01.2022год. по н.д. № 894/2021год., I н.о., което в значителна част е възпроизвел дословно. Съдебната практика по други наказателни производства не представлява нито доказателство, нито доказателствено средство, а съобразяването ѝ трябва да става винаги при отчитане на конкретиката на съответното наказателно производство. В конкретният случай, макар формално да е възпроизвел заключенията на извършените по делото експертизи и в частност на допълнителната комплексна съдебна автотехническа и медицинска експертиза, първоинстанционният съд не е обсъдил заключението на последната, макар тя да е отговорила на въпрос, който има пряко отношение към направата на извод за наличието или липсата на причинно-следствената връзка между нарушението по чл.21 ал.2 от НК и общественоопасните последици. Съгласно експертното заключение на допълнителната комплексна съдебна автотехническа и медицинска експертиза, в конкретният случай намаляването от подсъдимия Д. на скоростта до допустимата от момента на възникване на опасността за движение, не позволява ударът да бъде избегнат и този удар би се реализирал при следните условия: челен ляв удар за лекия автомобил „Крайслер“ и предно-страничен ляв кос удар за лекия автомобил „Шевролет“, скорост на двата автомобила в момента на удара, съответно 44,42 км/ч и 67,79 км/ч.

При тези условия инерционното преместване на телата на пострадалите в лек автомобил „Шевролет“ би било в посока напред-наляво, спрямо посоката на движение на МПС, при което:

а/ако починалите Т. Т. и С. К. са били с предпазни колани, има теоретична възможност за избягване на смъртоносните им травми, но са възможни шийна и относително по-леки черепно-мозъчна, гръдна и коремна травма. Не е възможно да се конкретизира какви биха били морфологията, клиничното протичане и изхода на травмите, но следва да се посочи, че при тези скорости е налице потенциална възможност за смъртоносни травми, включително при поставен обезопасителен колан;

б/за пострадалите С. Л. и Д. Д., тези условия не променят съществено механизма на получените от тях увреждания, който остава същият. Действащата сила би била по-малка, но достатъчна за счупване на травмираните кости.

В мотивите на присъдата първоинстанционният съд не е посочил дали приема за правилно цитираното експертното заключение в тази му част и ако не го приема защо не го приема. Не е изложил и никакви съображения дали заключението на вещите лица има значение за правилното решаване на въпроса дали е причинно-следствена връзка между нарушението по чл.21 ал.2 от ЗДвП и настъпилите общественоопасни последици и защо при такова мнение на експертите е приел, че такава причинно-следствената връзка е налице.

Позовавайки се на заключението на последната допълнителна тройна съдебна автотехническа експертиза назначена в първата инстанция, първоинстанционният съд е изложил съображения, че при избиране на скоростта си за движение подсъдимият Д. не е изпълнил задължението си да съобрази обстоятелствата по чл.20 ал.2 от ЗДвП. Според това експертно заключение, за да може да предотврати произшествието, подсъдимият Д. е следвало да управлявал л.а. „Крайслер Вояджър“ със скорост не по-висока от 50,93 км/ч. В това експертно заключение вещите лица са отговорили на поставен им от първоинстанционния съд въпрос: „С каква скорост е следвало да се движи подсъдимият Д. И. Д. с управлението от него лек автомобил към момента на настъпване на опасността, за да може да предотврати настъпването на ПТП?“. Така поставения въпрос към вещите лица не включва съобразяване на обстоятелства по чл.20 ал.2 от ЗДвП. В същото време първоинстанционният съд изобщо не е обсъдил заключението по назначената на досъдебното производство тройна съдебна автотехническа експертиза, съгласно което за да могат водачите на л.а. „Шевролет Каптива“ или „Крайслер Вояджър“ да спрат в зоната на видимост на къси светлини е било необходимо да се движат със скорост равна или по-ниска от 61,79 км/ч., съобразно конкретните пътните условия при което е реализирано процесното ПТП. От мотивите на присъдата не става ясно защо първоинстанционният съд е приел, че в конкретният случай за подсъдимия Д. съобразената скорост с обстоятелствата по чл.20 ал.2 от ЗДвП е била 50,93 км/ч, а не 61,79 км/ч.

По изложените съображения настоящият състав на Великотърновския апелативен съд приема, че първоинстанционният съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл.348 ал.3 т.2 пр.1 от НПК.

Допуснатото съществено процесуално нарушение е отстранимо, но не може да бъде отстранено от въззивния съд.

Предвид горното е налице основание по чл.335 ал.2 вр. с чл.348 ал.3 т.2 пр.1 от НПК присъдата да бъде отменена и делото да се върне на първата инстанция за ново разглеждане от друг състав. Делото се разглежда за пръв път от въззивната инстанция и не е налице ограничителната хипотеза на чл.335 ал.3 от НПК.

При този изход на делото настоящият състав на въззивната инстанция не следва да обсъжда наведените с въззивната жалба оплаквания и доводи за необоснованост на присъдата, допуснато нарушение на закона и явна несправедливост на наложеното наказание, които следва да намерят отговор при новото разглеждане на делото.

Мотивиран така и на основание чл.334 т.1 вр. с чл.335 ал.2 вр. с чл.348 ал.3 т.2 пр.1 от НПК, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 11 от 24.03.2023 год., постановена по НОХД № 169/2022год. по описа на Окръжен съд- гр.Плевен.

ВРЪЩА делото на Плевенския окръжен съд за ново разглеждане от друг състав.

Решението не подлежи на протестиране или обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____